

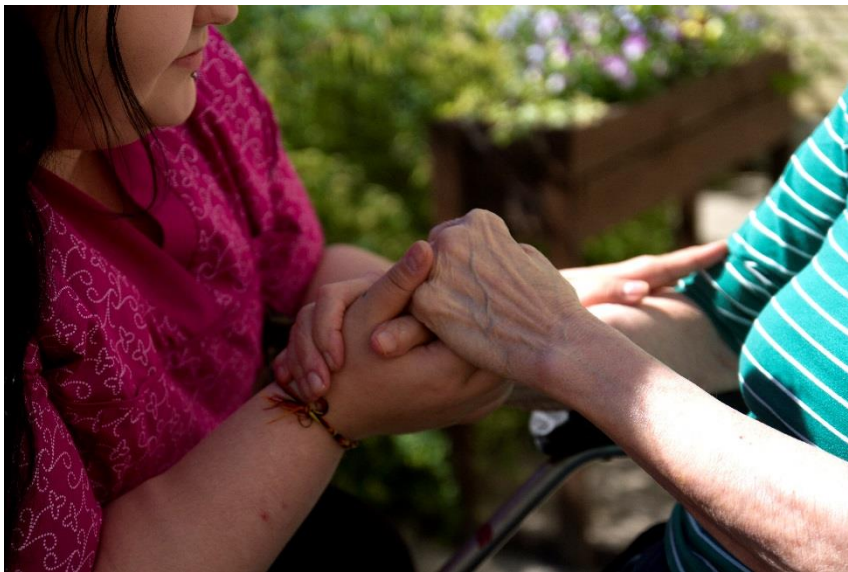
Blogiteksti: Kohtaaminen

Kohtaaminen. Mitä se tarkoittaa? Itselleni tulee mieleen heti yltiöromanttisia miellelyhtymiä. Kävelemme kadulla toisiamme vastaan, nuori pariskunta tapaa toisensa pitkästä aikaa. Vastasyntynyt nostetaan äitinsä rinnalle. Termiä kohtaaminen käytetään myös hyvin paljon ammattisanana. Me kohtaamme työssämme erilaisia ihmisiä. Asiakkaan kohtaaminen.

Vanhustyön Trainee -ohjelmassa nuoret paitsi tutustuvat vanhustyön ammatteihin ja ammattilaisiin, myös harjoittelevat vanhusten kohtaamista. Kohtaamisen taito epäilemättä yksi sosiaali- ja terveystyön peruselementeistä. Se on yhtä paljon tai enemmänkin kuin jokin teknisesti opittu taito. On tärkeää, että haavanhoito osataan tehdä oikealla tavalla, mutta vielä tärkeämpää on se, kuinka kohdata hoidon kohteena oleva henkilö hoitotilanteessa.

Kun puhutaan hoivasta, ei tarkoiteta haavan hoitoa, tai verensokerin mittaamista. Sillä tarkoitetaan ihmisen kohtaamista ja hänestä, tästä ihmisestä huolta pitämistä. Jotta Trainee -nuoret voivat avustaa vanhuksia, heidän tulee osata lähestyä heitä, kohdata heidät ainutlaatuisina yksilöinä vailla valmiiksi opittuja käsityksiä ja odotuksia, ja olla läsnä.

Trainee -nuoret, kuten vanhuksetkin, iloitsevat kivoista ja elämyksellisistä päivistä, joissa yhteistä toimintaa ja tekemisen meininkiä ei puutu. Nuoria ohjaavana itselleni suurin ahaa-elämys ei tullut kuitenkaan siitä, kuinka nuoret osasivat ottaa pallopelissä sen vähiten itsestään melua pitävän vanhuksen huomioon, tai kuinka nuori osasi ohjata vanhusta pullataikinan pyörittelyssä. Suurin oivallus tuli siitä, kun aika ajoin ei ollutkaan mitään puuhaa. Aika kirjaimellisesti pysähtyi. Kun elämänintoinen nuori ja vanhus istuivat vierekkäin ja vain olivat.

Martinlaakson ryhmäkodissa odotellessamme nuorten ja vanhusten yhdessä leipomia pullia uunista hetki oli niin pysähtynyt, että sen olisi voinut ikuistaa valokuvaan. Huhtikuisen pilven takaa pilkistävä auringonvalo jakaantui säikeiksi pitkin ryhmäkodin lattiaa. Antiikkinen seinäkello raksutti sekuntejaan eteenpäin. Mukavaan nojatuoliin painautuneen vanhuksen toinen käsi lepäsi reidellä, toinen puristi viereisessä nojatuolissa istuvan nuoren kättä. Silmät olivat kiinni. Kumpikaan ei sanonut mitään. Vierestä kuului toisen asukkaan ja nuoren hiljainen jutustelu. Muut paikallaolijat olivat keskittyneet kuuntelemaan vaiherikasta elämää eläneen opettajattaren muistelmia. Hetken päästä yksi nuorista alkaa hyräillä sävelmää. Sävelmä taitaa olla vanhuksille tuttu, kun yksi toisensa jälkeen yhtyy hyräilyyn ja alkaa hapuilla sanoja mielen sopukoista. Spontaani lauluhetki saa äänen hetkeksi kattoon, pian laulutuokio vaimenee hiljaiseen hyräilyyn. Kun unesta nuoret ja vanhukset havahtuvat uunista otettujen pullien tuoksuun, ja pian porukka alkaakin siirtyä yhteisen kahvipöydän ääreen. Puoli tuntia "vain olemista" touhurikkaan päivän lomassa oli kaikille tarpeen.

Ryhmäkodista lähdettyämme teemme nuorten kanssa tuttuun tapaan yhteenvetoa päivästä. Kysyn, oliko kellään tylsää, vaikka välillä oli hiljainen hetki. *"Ei ollut tylsää. Se oli kivaa"* toteaa yksi nuorista, ja muut nyökyttelevät hyväksymisen merkiksi. Niinhän se sanontakin menee. Hetkessä on ikuisuus. Uskon, että nuoret oivalsivat tuona päivänä jotain erityistä kohtaamisen ja läsnäolon taidosta.

Suvi Hiltunen